

29.

Những ngày **cuối tháng 6/1982** hôm nay thật là bi thảm trong ý nghĩ cả hai. Trời mưa rì rả hằng chiều tối. Đêm nào Đan cũng từ nhà cha mẹ ở Chợ Lớn đạp xe ra Yên Đổ đón tôi đi tập đàn... Khuya lại đạp trở về Chợ Lớn dưới cơn mưa tầm tã. Có cái gì xót xa và buồn bã cho cả hai trong những sự kiện này.

*/ Đầu tháng 7/1982, tôi bắt đầu làm việc tại Hương Lan, ban nhạc gồm Cung đàn *piano*, Chánh chơi *contre-basse* và tôi kéo *violon*.

Kể từ cuộc đổi đời tháng 5/1975, tất cả các phòng trà vũ trường trên toàn quốc đều bị buộc phải ngưng phần trình diễn ca nhạc. Chỉ lúc gần đây, dưới sự chấp thuận của Ty Văn Hóa Thông Tin thành phố và Sở Du Lịch Sài Gòn, các nhà hàng mới được phép hoạt động ca nhạc trở lại. Mỗi nơi hùng cứ một ban nhạc và ca sĩ riêng.

Hương Lan hiện nay chính là quán *café-restaurant* La Pagode thuở xưa, tọa lạc ở góc Tự Do – Lê Thánh Tôn, hai mặt chung quanh bằng kính trong suốt, không khí trang nhã thanh lịch, thức ăn được làm theo thực đơn Pháp, một quầy dài có đủ loại rượu với ly tách sáng loáng.

Trước 1975, nơi đây nổi danh là chốn qui tụ quen thuộc của giới văn nghệ sĩ miền Nam. Những khuôn mặt như Phạm Duy, Du Tử Lê, Mai Thảo, Văn Quang... đều lấy La Pagode làm tụ điểm gặp nhau tán dóc mỗi ngày mỗi tối.

Bây giờ, trừ ra cái điều "*không phải là chốn độc quyền của giới văn nghệ sĩ*" cùng với sự đổi tên bảng hiệu, còn tất cả đều giữ nguyên tình trạng cũ, thêm với phần trình diễn nhạc nhẹ của ba chúng tôi mỗi ngày bắt đầu từ 5 giờ chiều kéo dài đến 8 giờ 30 đêm. Các bài bản được tấu lên không còn bị bó buộc phải nằm trong vòng nhạc cách mạng như thời đầu cuộc biến động, mà được chuyển sang loại "*nhạc vàng*" ngoại quốc và VN.

Sau ngày 30/4/1975, tại Sài Gòn, khách ăn chơi không còn thuộc thành phần thanh lịch được chọn lọc như ngày trước nữa. Thế vào đó chỉ là những kẻ có nhiều tiền mới có dịp ra vào lui tới các vũ trường, nhà hàng sang trọng mà thôi.

Cái đám khách "*elite*" Miền Nam của La Pagode một thời dĩ vãng đã vượt biên đi ngoại quốc gần hết. Bây giờ ở Hương Lan chỉ còn đám khách cán bộ CS nói năng lỗ mãng, đáng dấp nông dân. Đây là những con người bao năm sống lén lút trong rừng, giờ thành kẻ thắng trận, trong túi nhiều tiền nhưng kiến thức và lịch sự "*làm quen*" chưa kịp. Những con người ấy giờ đây hằng mỗi chiều lại trở thành những

"fans" của chúng tôi. Các bài bản được họ yêu cầu đa số là các bản hùng ca mang tính chiến đấu. Vừa ăn uống ngòm ngoàm, họ vừa vênh tai nghe tiếng nhạc rồi giậm chân gõ nhịp hát theo.

Lắm đêm đứng trên bục gỗ, tôi không khỏi xót xa cho ngón đàn nổi tiếng tài hoa một thuở của mình ở Nha Trang, Dalat. Nhiều túi nhục cũng như những bạc bẽo mỗi hôm nhìn thấy chỉ khiến tôi ao ước bỏ xứ sở này mà đi.

*/ Đan và tôi tìm thuê được một căn phòng nhỏ khá tàn trên đường Trương Minh Giảng. Nhưng thật, đây là cả một hạnh phúc lớn lao cho cả hai. Chủ nhân dễ chịu. Ngôi nhà có nhiều cây cối bao quanh gợi tôi nhớ lại căn nhà của gia đình Mỹ Vân trên Dalat.

Cả hai lại bắt đầu thu nhặt mọi thứ như hai con chim tha mồi về tổ. Và thật, nhiều đêm ngày, chợt nhìn đến những đồ vật chung quanh, biểu tượng rõ ràng cho một đời sống, sao tôi nghe bồi hồi ghê gớm.

Ôi, Thượng Đế xót thương! Một đời tôi quá nghèo hạnh phúc để đến hôm nay góp nhặt chắt mót được chút gì êm ấm, tôi quý trọng hơn bất cứ vinh hoa nào kẻ khác có được trên cõi đời này.

□